

ρον πτίλωμα μέχρι τοῦ κάτω ἄκρου τῆς κνήμης Μακεδ. (Βογατσ. Κοζ.) κ. ἄ.: *Βρακοντός πιτ'νός*. 3) Ὁ βαδίζων βραδέως καὶ ὑπερηφάνως, ἐπὶ ἀνθρώπου Μακεδ. (Βογατσ.).

βραναιά ἡ, Θράκ. (Κασταν Μέτρ. Σαρακκλ. Σηλυβρ. Τσακίλ.) Μακεδ. Χηλ. *δραναιά* Θράκ. (Μέτρ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *βραναιά*. Πβ. Κωνστ. Πορφ. Βασίλ. τάξ. 469 (ἔκδ. Βόνν.) «βραναιά κατωτικά». Διὰ τὸ δ τοῦ *δραναιά* ἀντὶ τοῦ β πβ. *δαφτίζω*, *ἀδδιά*, *δολί* κττ. ἀντὶ *βαφτίζω*, *βία*, *βολί*. Ἰδ. γράμμα β σημ. 6. Διὰ τὴν λέξιν *βραναιά* ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918) 129 κἑξ.

Εἶδος τάπητος ἐνθ' ἀν.: Αἰνιγμ. Ἀπά 'ς τὰ κεραμίδια μας ἔναι μὲν βραναιά καρύδια (τὰ ἄστρα) Χηλ.

βράσα ἡ, Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) *βράσα* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) *βράδα* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἔβρασα ἄορ. τοῦ ρ. *βράζω*.

1) Ἡ νόσος εὐλογία (κατὰ προσωποποίησην γυνή, ἡ ὁποία ἀοράτως περιερχομένη προσβάλλει τὰ παιδία) ἐνθ' ἀν.: *Βράδα καλέσσα* (ἀκίνδυνος) Κερασ. *Βράδα καλέσσα* (θανατηφόρος) αὐτόθ. || Φρ. Ἡ *βράδα βράζει* (ἐπιδημῶσαν θανατηφόρος) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογιά 9.

β) Πληθ. τὰ βράσας, τὰ ἐξανθήματα τῆς εὐλογίας Πόντ. (Κερασ.): *Τὰ βράδᾱς ἔβρασαν ἅπαν' ἄτ'* (ὑπερεπληρώθη τὸ σῶμά του ὑπὸ τῶν ἐξανθημάτων). 2) Ἡ οὐλή τοῦ ἐξανθήματος τῆς εὐλογίας Πόντ. (Χαλδ.): *Τὸ πρόσωπον ἄτ' γομᾶτον βράσας ἐν'*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογιά 9 β, ἔτι δὲ βλογιοκομμά.

βρασάσκουμαι Πόντ. *βραδᾶσκουμαι* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. **βρασάζω* = *βρασώνω*, ὃ ἰδ., ἡ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. *βράσα*.

Προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς νόσου εὐλογίας.

βράσᾶσμαν τό, Πόντ. *βραδᾶσμαν* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *βρασάσκουμαι*.

Ἡ προσβολὴ ὑπὸ τῆς νόσου εὐλογίας. Συνών. *βράσωμαν*.

βρασέα ἡ, Εὐβ. (Κύμ.) Μέγαρ. *βρασά* Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν.) Ἡπ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Μάν.) Στερελλ. κ. ἄ. *βραδᾶ* Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βράσι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *έα*, δι' ἣν ἰδ. - *εἶα*.

Ποσότης δυναμένη νὰ βρασθῇ ἐφάπαξ, ἐπὶ τροφίμων ἐνθ' ἀν.: *Μὲν βρασέα κουτιά Μέγαρ. Μὲν βρασά ρεβίθια - φασούλια Ἡπ. Μὲν βραδᾶ μακαρόνια Λέσβ.*

βρασέας ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.) *βραδέας* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Θηλ. *βραδαρία* Πόντ. (Χαλδ.) *βραδοῦ* Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βράσα* καὶ τῆς καταλ. - *εἶας*, δι' ἣν ἰδ. - *εἶας*.

Ὁ φέρων εἰς τὸ πρόσωπον τὰς οὐλὰς τῶν ἐξανθημάτων τῆς νόσου εὐλογίας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογιά-*ρις* 1, ἔτι δὲ *βρασοκομματᾶρις*, *βρασοκομματέας*, *βρασοκομμένος*, *βρασωμένος* (ἰδ. βρασώνω).

βράσι ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) *βράδι* Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ. *βράσ'* βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) *βράδ'* Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. *βράσις*.

1) Βράσις, βρασμός, ἐπὶ ὑγρῶν ἐν γένει κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *Πῆρε βράσι τὸ φαῖ* (ἤρχισε νὰ βράζῃ ἢ ἔβρασε). || Φρ. *Εἶναι 'ς τὴ βράσι του* (εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, ὅτε βράζει τὸ αἷμα) κοιν. Συνών. *βρασιά*, *βρασίλα* Α 1, *βράσιμο* Α 1, *βρασίος*, *βράσμα* 1, *βρασμός* Α 1. 2) Πυράκτωσις ἰσχυρὰ μέχρι βαθμοῦ, ἀπόπου δύναται νὰ ἀρχίξῃ ἢ τῆξις, ἐπὶ μετάλλων σύνηθ.: Παροιμ. φρ. *'Σ τὴ βράσι κολλάει τὸ σίδερο* (ὅτι ἕκαστον πρᾶγμα ἐπιτυγχάνεται, ὅταν γίνεται εἰς τὴν κατάλληλον στιγμὴν). 3) Ἰσχυρὸς καύσων πολλαχ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 334 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «κι ὡς αὖ σιμῶσου 'ς τὴ φωτιά τοῖ καίει ἐκεῖν' ἢ βράσι» καὶ Γ 203 «ἄλλος τὴ βράσι ρέγεται, ἄλλος κρυγιὼν ἀέρα». Συνών. *βρασίλα* Α 2. Πβ. *κουφόβρασι*. 4) Πυρετός, θερμὴ κ. ἄ. Κύπρ. 5) Ζύμωσις, ἐπὶ ποτῶν οἰνοπνευματωδῶν σύνηθ.: *Ἡ βράσι τοῦ κρασοῦ - τοῦ μούστου* κττ. σύνηθ. *Ἡ βράσι τῶν σταφυλῶν* (δηλ. τοῦ γλεύκους) Ἀθ. *Πῆρε βράσ'* τοῦ πατ'τήρ' (ἤρχισεν ἢ ζύμωσις τοῦ γλεύκους εἰς τὸ πατητήρι) Χαλκιδ. *Δίνει βράδι τὸ τοῖπουρο* Καλάβρυτ. 6) Ἀσθενεία τις τῶν ζώων ἐκδηλουμένη ὡς δύσπνοια καὶ ὑπέρμετρος ἐξόγκωσις τῆς κοιλίας (καθ' ἣν γεννᾶται ἢ ἐντύπωσις ὅτι βράζουν οἱ πνεύμονες) Κεφαλλ. 7) Μεταφ. τὸ ὀξύτατον σημεῖον ἐποχῆς ἢ καταστάσεως, ἀκμὴ σύνηθ.: *Ἀπάνω 'ς τὴ βράσι τοῦ καλοκαιριοῦ - τοῦ θέρους - τοῦ χειμῶνα - τοῦ τουφεκιοῦ* (τῆς μάχης) κττ. σύνηθ. || Ἀσμ.

Πόσο γλυκὺς ὁ θάνατος 'ς τὴ βράσι τοῦ πολέμου! (εἰς τὴν στιγμὴν τῆς παραφόρου ἐπιθετικῆς ὁρμῆς) ἄγν. τόπ.

βρασιά ἡ, Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Μακεδ. (Βλάστ.)—Λεξ. Δημητρ. *βρασά* Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βράζω*.

Βράσις ἐνθ' ἀν.: *Τὸ φαῖν πῆρε δὲ βρασίες* Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βράσι 1.

βρασίλα ἡ, Ἡπ. (Ζαγόρ.)—Λεξ. Βλαστ. 361 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βράσι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ίλα*.

Α) Κυριολ. 1) Βράσις Ἡπ. (Ζαγόρ.): *Κόπ'κι ἢ βρασίλα 'ς τ' μέσ'*. 2) Ὑπερβολικὴ θερμότης, καύσων Λεξ. Βλαστ. 361 Δημητρ. 3) Ζύμωσις, ἐπὶ ποτοῦ οἰνοπνευματώδους Λεξ. Δημητρ.: *Ἡ βρασίλα τοῦ μούστου*.

Β) Μεταφ. 1) Σφριγὸς σωματικόν, ὀργασμός Λεξ. Δημητρ.: *Ἡ βρασίλα τῆς νεότητος*. 2) Ἐξαψις, ἐρεθισμός Λεξ. Δημητρ.: *Τὸν βρῆκα ἅπάνω 'ς τὴ βρασίλα του* κττ. ἀπόφυγα νὰ τοῦ μιλήσω.

Πβ. *βράσι*, *βρασιά*, *βράσιμο*, *βρασίος*, *βράσμα*, *βρασμός*, *βράστη*.

βράσιμο τό, *βράσιμον* Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) *βράσιμο* κοιν. *βράσιμο* Καππ. (Ἀραβάν.) κ. ἄ. *βράσ'μον* βόρ. ἰδιώμ. *βράδ'μον* πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βράζω*.

Α) Κυριολ. 1) Βράσις κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Φρ. *Βράσιμον τοῦ ἡλιου* (ἢ θερμότερα ὥρα τῆς ἡμέρας) πολλαχ. 2) Ρόγχος τῶν πνευμόνων ἔνεκα κρυολογήματος πολλαχ.: *'Σ τὰ στήθη μου ἀκούει' ἔνα βράσιμο* Λεξ. Δημητρ. || Φρ. *Ἐχω βράσιμο* (εἶμαι κρυωμένος) πολλαχ.

Β) Μεταφ. 1) Ζέσις τῆς καρδίας, προθυμία Πόντ. (Κερασ.): *Τὸ βράσιμον τῆ καρδίας ἄτ' κἀνείς ἄλλος 'κ' ἔδει* (δὲν ἔχει). 2) Θυμός, ὀργή Πόντ. (Κερασ.)